

Arrest

nr. 87 037 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 16 april 2012 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Balkaarse origine. U werd geboren op 29 oktober 1979 te Nalchik in de republiek Kabardino-Balkarië. In de jaren 90 studeerde u aan het Islamitisch instituut in Nalchik. In 2002 of 2003 was u lid van de toen nog erkende Islamitische jeugdbeweging ‘Dzhamaat’.

Deze beweging versnipperde na verloop van tijd en werd in 2004 of 2005 onwettig verklaard wegens vermoedelijke banden met terrorisme. Op 29 oktober 2003 huwde u traditioneel en officieel met O.(...) N.(...). In 2004 ging u met uw gezin in Caïro (Egypte) wonen om er te studeren. Na uw studies verbleef u afwisselend in Caïro en in Nalchik, daar u Islamitische producten begon te verhandelen van Egypte naar Rusland.

Toen in februari 2011 de revolutie begon in Egypte, verhuisde u samen met uw gezin terug naar Nalchik. Tot 22 mei 2011, toen uw schoonbroer M.(...) Z.(...), werd aangehouden en vastgehouden omdat hij beschuldigd werd van terrorisme, zou u er geen problemen hebben gekend. Uw schoonbroer Z.(...) ondervond deze problemen met de autoriteiten omwille van zijn schoonbroer, die eveneens werd beschuldigd van terrorisme, en die werd gedood. Nadat uw schoonbroer werd aangehouden werd ook u geïnterviewd. Zo begon een wijkagent sinds de aanhouding van uw schoonbroer wel één keer per maand bij u thuis langs te komen om uw familie en u te ondervragen over uw activiteiten. Hij zou twee keer bij u thuis zijn langs gekomen, respectievelijk in het midden van juni 2011 en op het einde van juli of het begin van augustus 2011, toen u er aanwezig was, om u te ondervragen over uw activiteiten. Ook kreeg u op 10 juli 2011 bij u thuis bezoek van een medewerker van de Russische veiligheidsdienst (FSB) die u ondervroeg over uw samenwerkingsverbanden met Arabieren, en die trachtte te achterhalen of u geld van Arabieren overbracht naar de 'Dzhamaat'-beweging.

Op 13 of 14 augustus 2011 werd u door vier onbekende personen met een wagen nabij uw huis meegenomen. Ze hielden een wapen op u gericht en gaven u enkele slagen. Ze hebben u bedreigd en gezegd dat u moest verdwijnen. Nadien dropten ze u aan het bos in het district van Dubki, van waar u te voet naar huis keerde. Van de kennissen van uw vader en van uw eigen kennissen die werkzaam zijn bij de Afdeling Binnenlandse Zaken (MVD), kwam u te weten dat er 'een milieu' in u geïnteresseerd was en dan men u ook in de gevangenis wilde steken. U vermoedde dat de autoriteiten u vervolgden omdat zij hadden achterhaald dat u vroeger actief lid was van de Dzhamaat-beweging die nu als onwettig wordt beschouwd, omdat u Islamitische en Arabische studies hebt gevolgd, en omdat u goederen verhandelde van Egypte naar Rusland, waardoor zij zouden kunnen hebben geconcludeerd dat u terroristische bewegingen zou steunen.

Op het einde van augustus 2011 keerde u vervolgens met uw gezin terug naar Egypte. Uw vrouw keerde in november 2011 reeds terug naar Rusland omdat haar moeder ernstig ziek was geworden. Bij uw terugkeer in Egypte kon u niet meer aarden in de gemeenschap, omdat de inwoners van Caïro u als een vreemde beschouwden. U besloot hierop naar Europa te vluchten.

Op 19 december 2011 vertrok u met uw kinderen met het vliegtuig van Egypte naar Rusland, waar u drie dagen verbleef bij uw familie in de republiek Karachayevo-Cherkessië. Op 22 december 2011 reisde u vervolgens met uw kinderen met een bus door naar Minsk (Wit-Rusland), waar u in een jeugdherberg overnachtte. Uw kennis, Nadar, vervoerde u en uw kinderen vervolgens met de wagen naar Daugavpils (Letland), waar jullie overstapten in een minibus die jullie vervolgens tot in België bracht. U kwam aan in België op 6 januari 2012 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 1 maart 2012 verklaarde u dat uw vrouw de Russische Federatie ook heeft verlaten en op weg is naar België.

De wijkagent zou sinds uw vertrek uit de Russische Federatie nog steeds maandelijks naar u thuis komen op zoek naar u. Uw vrouw, die sinds november 2011 bij haar zieke moeder verbleef, zou eveneens één of twee keer door leden van de autoriteiten benaderd zijn geweest omwille van u. Ten slotte werd ook uw zus één keer door medewerkers van de FSB opgeroepen en ondervraagd over uw verblijfplaats.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte in drie talen, de Russische geboorteaktes van uw kinderen, de Egyptische geboorteaktes van uw kinderen, documenten aangaande de aankoop en verkoop van uw woonst in Egypte, een certificaat van uw studie aan het Islamitisch instituut in Nalchik, en certificaten van uw studie van de Arabische taal in Egypte en uw studie aan de universiteit 'Azgar' in Egypte.

B. Motivering

Ondanks het feit dat u van 2004 tot uw vertrek naar België op 19 december 2011, met perioden in Egypte hebt gewoond op basis van studenten- en toeristenvisa, bent u een Russisch staatsburger, wat u ook zelf verklaarde (CGVS, p. 3). Hierdoor wordt uw asielaanvraag ten aanzien van de Russische Federatie beoordeeld.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in de republiek Kabardino-Balkarië problemen hebt met de autoriteiten, omdat u na de aanhouding van uw schoonbroer, M.(...) Z.(...), door hen werd geïnterviewd.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw problemen begonnen nadat uw schoonbroer, M.(...) Z.(...), de man van uw zus, op 22 mei 2011 door leden van de autoriteiten werd gearresteerd en

vastgehouden, omdat hij van terroristische activiteiten wordt beschuldigd. Na zijn arrestatie werd ook u, omwille van uw familieband met Z.(...), geïnterviewd (CGVS, p. 5, 14-15). U wist echter niet of Z.(...), de man van uw zus, dan wel banden zou hebben met terroristische organisaties (CGVS, p. 16). U verklaarde dat uw schoonbroer omwille van zijn aanhouding en vasthouding twee advocaten onder de arm had genomen. U kende echter de namen niet van deze advocaten. U kon evenmin aangeven of er een gerechtelijk onderzoek loopt tegen uw schoonbroer, hoewel u verklaarde dat zijn aanhouding aan de hand van een rechtszitting werd verlengd (CGVS, p. 17-18). Met betrekking tot dit laatste kende u ook de naam niet van de onderzoeksrechter die zich over de aanhouding van uw schoonbroer buigt (CGVS, p. 18). Ten slotte wist u niet door leden van welke dienst Z.(...) werd gearresteerd (CGVS, p. 16). Voorts verklaarde u dat uw schoonbroer Z.(...) problemen had met de autoriteiten omwille van de man van zijn zus, die door hen werd vermoord. U kende echter de naam niet van de schoonbroer van Z.(...), door wie Z.(...) problemen kreeg waarna ook u omwille van uw familieband met Z.(...) werd geïnterviewd. Evenmin wist u zeker of deze persoon betrokken was bij een terroristische organisatie (CGVS, p. 5, 14-16).

Daarnaast verklaarde u dat een wijkagent sinds de aanhouding van uw schoonbroer wel één keer per maand bij u thuis in Nalchik langs kwam om uw familie en u te ondervragen over uw activiteiten. Hij zou twee keer bij u thuis zijn langs gekomen, respectievelijk in het midden van juni 2011 en op het einde van juli of het begin van augustus 2011, toen u er aanwezig was, om u te ondervragen over uw activiteiten. Deze wijkagent zou sinds uw vertrek uit de Russische Federatie nog steeds maandelijks naar u thuis komen op zoek naar u. Ook kreeg u op 10 juli 2011 bezoek van een medewerker van de Russische veiligheidsdienst (FSB) die u ondervroeg over uw samenwerkingsverbanden met Arabieren, en die trachtte te achterhalen of u geld van Arabieren overbracht naar de 'Dzhamaat' (CGVS, p. 5, 14, 21, 23). U kende echter de naam niet van de wijkagent die u en uw familie herhaaldelijk bezocht en u verklaarde zich de naam van de FSB-medewerker niet te herinneren (CGVS, p. 21-22). U verklaarde tevens dat uw zus één keer door medewerkers van de FSB werd opgeroepen en ondervraagd. Hierbij zouden zij haar hebben gevraagd waar u zich bevindt. U kon echter niet aangeven wanneer dit was (CGVS, p. 5, 23). Ten slotte verklaarde u dat u via uw kennissen die werkzaam zijn bij de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) en de kennissen van uw vader te weten kwam 'wat het probleem was', dat er 'een milieu' in u geïnteresseerd was en dat ze u in de gevangenis wilden opsluiten. U kon echter niet precies aangeven via wie zij dit te weten kwamen en wie precies in u geïnteresseerd was, al vermoedde u dat het de medewerkers van de FSB betrof (CGVS, p. 14, 20-21). Daar al deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag reeds ondermijnd.

Bovendien kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen dat betrekking heeft op uw problemen. Zo legde u geen enkel tastbaar bewijs voor van de aanhouding en de vasthouding van uw schoonbroer Z.(...) van de stappen die zijn advocaten zouden hebben ondernomen, noch met betrekking tot de schoonbroer van Z.(...), niettemin u zelf verklaarde hiervan bewijzen aan het Commissariaat-generaal over te kunnen brengen. U stemde er daarenboven mee in dit binnen de vijf werkdagen te doen (CGVS, p. 11-12, 15, 17, 24). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal zulke documenten echter niet ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

U verklaarde met de bus van Rusland naar Wit-Rusland te hebben gereisd. Vanuit Wit-Rusland reed u verder met een wagen tot in Daugavpils (Letland), waar u overstapte in een minibus en doorreed tot in België. U zou onderweg van Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en u werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10-13). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 13). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het in Wit-Rusland aan uw kennis hebt gegeven en nadien niet meer hebt teruggevraagd (CGVS, p. 10-11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door uw onwetendheid over de organisatie van uw clandestiene reis. Zo wist u hoegenaamd niet of er documenten voor uw reis van Wit-Rusland naar België werden gebruikt (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de auto onderweg één keer werd gestopt, maar u wist niet wat de chauffeur er verklaarde of wat hij daar heeft gedaan, en u zou geen afspraken hebben

gemaakt met de chauffeurs die u van Wit-Rusland naar België begeleidden (CGVS, p. 13). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit de Russische Federatie, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg, en dat zij u niet op de hoogte hebben gebracht van eventuele documenten om te tonen in geval van controle. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte in drie talen, de Russische geboorteaktes van uw kinderen, de Egyptische geboorteaktes van uw kinderen, documenten aangaande de aankoop en verkoop van uw woonst in Egypte, een certificaat van uw studie aan het Islamitisch instituut in Nalchik, en certificaten van uw studie van de Arabische taal in Egypte en uw studie aan de universiteit 'Azgar' in Egypte), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie over uw identiteit en die van uw kinderen, uw huwelijk, uw woonsteigendom in Egypte en uw studies in de Russische Federatie en in Egypte, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van zijn verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) omdat in de beslissing wordt gesteld dat hij vaag blijft met betrekking tot de arrestatie van zijn schoonbroer Z. en de problemen die dit teweeg bracht, zonder rekening te houden met de stukken die verzoeker heeft bijgebracht. Verzoeker wijst erop dat de stukken, die volgens hem essentieel zijn om over zijn aanvraag te kunnen oordelen, zoals afgesproken op het interview op 7 april 2012 per mail werden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker voegt deze documenten als bijlage toe aan zijn verzoekschrift om deze te laten opnemen bij zijn aanvraag en vraagt om voormelde reden de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat zijn vernietigingsbevoegdheid zoals omschreven in artikel 39, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet beperkt is tot de gevallen waarin er enerzijds aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld en anderzijds tot de gevallen waarbij er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de hervorming of de bevestiging van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De Raad dient dus in casu na te gaan of de stukken waarvan verzoeker gewag maakt en waarmee de commissaris-generaal geen rekening

zou hebben gehouden aanleiding geven tot een substantiële onregelmatigheid of de hervorming of bevestiging van de bestreden beslissing in de weg staan.

3.3. Vervolgens wijst de Raad er met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c); Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Aangezien verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de stukken die hij had verzonden, voert hij in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 maart 2012 aankondigde dat hij per e-mail binnen de 5 werkdagen documenten zou overmaken in verband met zijn schoonbroer en diens gevangenschap (stuk 3.1, gehoorverslag verzoeker CGVS 1 maart 2012, p. 11; p. 24). Het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing dat er binnen een termijn van 5 werkdagen documenten aan het Commissariaat-generaal werden overgemaakt. Verzoeker beweert nochtans in zijn verzoekschrift dat hij per e-mail “*dd. 07/04/2012*” (sic) een aantal documenten heeft opgestuurd. Ter staving verwijst verzoeker naar de afschriften van e-mailberichten die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat er op 7 maart 2012 vanuit het Opvangcentrum Linkeroever per e-mail een aantal “*foto’s en teksten van het internet*” zouden zijn verzonden (verzoekschrift, bijlage 14).

3.5. De verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen dat zij deze e-mails nooit heeft ontvangen. De Raad verkeert niet in de mogelijkheid om na te gaan of het mailbericht wel degelijk bij de verwerende partij is toegekomen noch om te verifiëren of de inhoud van de gecomprimeerde bijlagen bij de e-mail overeenstemmen met de stukken die verzoeker thans als bijlagen bij onderhavig verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlagen 2-12). De Raad merkt wel op dat de documenten die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt geenszins kunnen worden omschreven als “*foto’s en teksten van internet*”, zoals aangegeven in de e-mails van 7 maart 2012, maar eerder kopieën van officiële stukken lijken te zijn die de strafprocedure betreffen waarin M. Z. zou zijn verwikkeld. Aangezien niet wordt aangetoond dat de documenten die thans als bijlage bij het verzoekschrift werden gevoegd effectief op 7 maart 2012 aan de verwerende partij werden bezorgd, werd geen bewijs geleverd van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zodat in elk geval niet is aangetoond dat de beslissing behept is met een substantiële onregelmatigheid.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Kabardino-Balkarië wordt geïdentificeerd omdat zijn schoonbroer van terroristische activiteiten wordt beschuldigd. De commissaris-generaal stelde immers vast dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef over de eventuele banden van zijn schoonbroer met terroristische organisaties, dat hij de namen niet kende van de advocaten die zijn schoonbroer onder de arm had genomen en niet wist of er tegen zijn schoonbroer een gerechtelijk onderzoek loopt. In de beslissing wordt er eveneens op gewezen dat verzoeker de naam niet kent van de onderzoeksrechter die zich over de aanhouding van zijn schoonbroer buigt, niet wist door welke dienst zijn schoonbroer werd gearresteerd en de naam niet kent van de persoon die de oorzaak vormt voor de problemen van zijn schoonbroer. Vervolgens blijkt dat verzoeker de naam niet kent van de wijkagent die maandelijks bij zijn familie op bezoek kwam om hem te ondervragen over zijn activiteiten noch van de FSB-agent die hem ondervraagd had. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker niet wist wanneer zijn zus door medewerkers van de FSB werd opgeroepen en ondervraagd en dat hij verklaarde dat hij via kennissen van zijn vader te weten kwam dat er ‘een milieu’ in hem geïnteresseerd was, maar dit niet verder kon verduidelijken. Op grond van de vaagheid van zijn verklaringen wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Bijkomend wordt in de beslissing gewezen op het gebrek aan elk begin van bewijs. In de beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de aankondiging van verzoeker om nieuwe stukken bij te brengen, maar wordt vastgesteld dat er geen documenten werden ontvangen.

Tenslotte wordt in de beslissing gewezen op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn reisweg en op het feit dat de door verzoeker neergelegde documenten slaan op elementen die niet worden betwist en geen betrekking hebben op de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.7. De stukken die als bijlagen bij het verzoekschrift werden gevoegd, zijn kopieën van beslissingen, kennisgevingen en afschriften die in het Russisch zijn opgesteld. In de eerste plaats merkt de Raad op dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Vervolgens stelt de Raad vast dat de documenten niet zijn geredigeerd in de taal van de rechtspleging en niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de volledige inhoud ervan en hij niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijkomend blijkt dat alle documenten, op het document “gegevens M.(...) Z.(...)” (verzoekschrift, bijlage 7) na, dateren van 2011 en verzoeker geenszins verduidelijkt waarom hij hiermee slechts na het afsluiten van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op de proppen komt. Tenslotte merkt de Raad op dat deze documenten blijkens de inventaris die verzoeker in zijn verzoekschrift heeft opgenomen de situatie van M.Z. betreffen, maar niet aantonen dat verzoeker zelf problemen heeft gekend, zoals hij nochtans beweert in het kader van zijn asielrelaas, waardoor deze stukken niet als een bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen worden aanzien en niet essentieel lijken om zijn asielaanvraag te kunnen beoordelen. De Raad wenst er overigens op te wijzen dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen wat te dezen niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing waarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker de concrete motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de vaagheid van zijn verklaringen geenszins weerlegt. Bijgevolg neemt de Raad deze motieven over en maakt deze tot de zijne. Op grond van de beschikbare gegevens beschikt de Raad over voldoende elementen om de bestreden beslissing te bevestigen, waardoor er geen aanleiding bestaat om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.8. Ter terechtzitting blijft verzoeker in gebreke de documenten die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd nader toe te lichten. Verzoeker geeft enkel aan dat hij via internet te weten is gekomen dat één van zijn klasgenoten, die ook in Egypte verbleef, bij zijn terugkeer naar de Russische Federatie is verdwenen. De Raad merkt op dat deze blote bewering niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen om te buigen. De raadvrouw van verzoeker houdt ter terechtzitting een betoog over haar bezwaren tegen de beslissing tot weigering van verblijf die werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van de asielaanvraag van de echtgenote van verzoeker op 23 april 2012. Deze beslissing vormt echter niet het voorwerp van onderhavig beroep zodat verzoeker deze kritiek enkel kan formuleren bij de eventuele aanwending van een rechtsmiddel tegen voornoemde beslissing.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN